

LOVE ME WILD

MILUJ MĚ
KAŽDÝM SVÝM
SLOVEM

 metafora

MELANIE LANE

Přeložila Diana Rykrová

Ukázka z knihy:

Kingstonův pohled se vpíjel do mého. Světle modrá barva jeho očí mě spalovala zevnitř a najednou jsem v sobě objevila pocity, které tam předtím nebyly. Motýlí křídla. Šimrání v břiše, které jsem si nedovedla vysvětlit – nebo spíš nechtěla.

„Kingstone.“

„Gino.“

„Kolik whisky jsi vypil?“

„Ne dost,“ zašeptal. „Ne dost.“

Jeho slova předávala obrazy, touhy a přání. Přímo do mé hlavy, břicha a – nakonec i do mého srdce.

Tohle už bylo nad mé síly. On byl nad mé síly.

To, co naznačoval, co mezi námi vznikalo, tady a teď, v tuto chvíli – to nebyl dobrý nápad.

„To není dobrý nápad,“ řekla jsem.

„Dá se vůbec říct, že existují dobré nebo špatné nápady? Nebo jsou to všechno prostě jen nápady? Zrozené z pocitu, „Přestaň mě svádět slovy.“

Ohlasy čtenářů:

„Třešnička na dortu. Doposud nejlepší kniha Melanie Lane.“

„Na této knize se mi líbilo všechno. Skvělé postavy, žádná nedorozumění, pořádná dávka sarkasmu... a pikantních scén taky tak akorát.“

„Intenzivní, vášnivá a plná emocí.“

LOVE
ME
WILD

MELANIE LANE

LOVE
ME
WILD

Miluj mě každým svým slovem

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Melanie Lane: Love Me Wild – Mit jedem deiner Worte. Roman
© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2025 (*Published with more;*
»more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

Cover design by Franziska Stern @coverdungeonrabbit using
picture elements by © Adobe Stock / lumerb & Freepik

Translation © Diana Rykrová, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8534-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-8533-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-940-9 (print)

Předmluva

Love Me Wild je příběh, který jsem vlastně nikdy neplánovala napsat. Jednoduše mě převálcoval. Netušila jsem, jak moc tento příběh potřebuji, a vryl se mi do srdce tak jako zatím žádný jiný.

Tato kniha je pro všechny z vás, kdo to budete vnímat stejně, protože *Love Me Wild* je jako skladba „Snow on the Beach“ od Taylor Swift – zvláštní, ale zatraceně krásná. Posilující a léčivá. Ledová, a zároveň hřejivá. Prostě Gigi & Kingston.

Přeji vám příjemné čtení.

C'EST LA FUCKING VIE.

To je pos*anej život.

Gina Marie

„Děláš si prdel, Tylere?“

„Gigi.“ Rafael si do mého ucha tiše povzdechl. „Vyjadřuj se slušně.“

„Seru na tvoje pravidla, Rafaeli. Tvůj snoubenec mě chce hnát přes celou zeměkouli, jen abych vyzvedla tvýho tvrdohlavýho bratra. V zimě. V Coloradu!“ Sevřela jsem mobil pevněji a dál odolávala nutkání mrštit jím proti zdi. „Co si sakra myslíte?“

„Nejde o to ho vyzvednout,“ opravil mě Tyler podruhé. „Máš mu jen domluvit a přesvědčit ho, aby za čtyři týdny dorazil na svatbu.“

„Jo, jasně, tak to je samozřejmě něco úplně jinýho.“

Ani jsem se nesnažila skrýt sarkastický podtón. S Tylerem jsme se přátelili už věky. Sice mě v tu chvíli neviděl, ale tón mého hlasu mu byl důvěrně známý.

„Udělal bych to sám,“ opáčil a pokoušel se mluvit klidně. „Ale víš, že jsme teď uprostřed náročných svatebních příprav, pak ten nový byt a Rafaelova... teď vážně nemůžeme odjet.“

„Ale Violet –“ spustila jsem ve snaze zachytit se posledního stébla naděje, jenže mě okamžitě utnul.

„Violet má v příštích týdnech jednu důležitou schůzku za druhou a Jax se chystá podepsat smlouvu na novou restauraci.“

„Kromě toho nabral do komunitního centra novou skupinu mladistvých,“ dodal Rafael, což mi vážně moc nepomohlo.

„Jo, ale Kingston není *můj* bratr,“ zabručela jsem tiše.

„Kdyby byl tvůj bratr, asi by nebyl tak sobecký, aby nás odmítl přes WhatsApp. Čtyři týdny před svatbou! Aniž by nám sdělil jediný důvod.“

„Díky bohu, že nemám bratra...“

„Gigi!“

„Přestaň na ni křičet, Tyler.“ Rafael hlasitě vydechl. „Ty nemáš bratra, ale já ano. A opravdu bych ho tam rád měl, Gigi. Moc by to pro mě znamenalo.“

Zatraceně! Teď se na mě vytasí s tímhle... Rafaelův prosebný výraz jsem doslova viděla před očima. Byla jsem na vážkách.

Neměla jsem sebemenší chuť letět do Colorada a nakopat Kingstona do zadku, aby přijel na svatbu. Přestěhovala jsem se z New Yorku do L. A. právě proto, abych se v zimních měsících nemusela brodit sněhem a blátivou břečkou a nemusela na sebe soukat tlusté vrstvy teplého oblečení! Nechtěla jsem letět do Colorada. Zrovna teď tam panovala krutá zima – mrzlo tam ještě víc než v New Yorku. Přesto jsem cítila, jak uvnitř skládám zbraně. Bylo prostě nemožné Tyleru Gibsonovi něco odmítnout. Violet byla nejlepším důkazem. Jen díky Tylerově vytrvalosti – a sexu na jednu noc – našla lásku svého života. O tohle mně nešlo. Ani náhodou. Prostě bych jen nasbírala pár leteckých mil a zmeškala jednu, možná dvě schůzky. Schůzky, které bych stejně mohla vést odkudkoli. K práci jsem potřebovala jen notebook a wi-fi. Což Tyler – ten manipulativní mizera – samozřejmě dobře věděl.

„Gigi, drahoušku...“

„Tyhle sladký řečičky na mě ani nezkoušej. Já nejsem Violet.“

„To ne. Violet by už dávno seděla v letadle.“

„Au, Tyler. To od tebe nebylo hezký.“

Ale byla to pravda.

„Ty to dáš,“ prohlásil, najednou zcela vážně. „Nech mě, Rafaeli, ona to zvládne. Jsi jediná osoba, která může Kingstonovi promluvit

do duše,“ obrátil se znovu na mě. „Ty se nenecháš zastrašit tím jeho mrzutým chováním a povýšeností.“

Poslední člověk, od kterého jsem se nechala zastrašit, byl Jason – můj bývalý. Něco takového se mi už nikdy nestane. Tečka. Už se od nikoho nenechám ponížovat – a je mi fuk, jestli to bude žena nebo muž...

„Tylere, já –“

„Prosím, Gigi. Prosím!“

Připojil se i Rafael a teď už s Tylerem prosili společně.

„Kluci!“ Zvýšila jsem hlasitost. „*Kluci!*“

„Ano?“ Tylerův tón byl plný naděje. Zněl tak sladce, že jsem protočila panenky.

„Udělám to.“ Což Tyler od samého začátku dobře věděl.

Rafael ze sebe vyrazil krátký jásavý výkřik. „Díky, Gigi!“

„Jo, jo. Pošlete mi podrobnosti a řekněte mi, kdy to má začít. Odložím nadcházející schůzky o pár dní. Jo, a Tylere?“ Zešíroka jsem se usmála, i když mě nikdo nemohl vidět. „Letenku platíš ty. První třídu, samozřejmě.“

„Cokoli si budeš přát, Gino Marie. Cokoli si budeš přát.“

O dvacet čtyři hodin později jsem si přála sklenici studené coly, svůj klid a – poté co jsem si krátce zdřímla – možná i trochu zábavy s tou roztomilou zrzavou letuškou. Místo toho jsem ale obdržela zvědavé pohledy ostatních pasažérů, fantu, protože cola došla (v první třídě, to snad ne!), a změnu letušky. Krátce před odletem koketní zrzku nahradil mladý stevard. Byl roztomilý, ale tak přiteplený, až se zdálo, že přidal duze osmou barvu.

Po necelé půlhodině letu se ke mně odvážila přistoupit první zvědavá pasažérka. Žena v mém věku, kolem pětaticeti, od hlavy až k patě oblečená v šatech značky Gucci. Její manžel usnul už po pěti minutách a teď blaženě chrápal.

„Promiňte, prosím.“

V duchu jsem si povzdechla a přinutila se k úsměvu. „Ano?“

„Nejste Gina Marie Davisová? Ta modelka spodního prádla?“

Samozřejmě. Pózovala jsem pro mnoho velkých značek v mnoha kampaních. Ovšem jedině, co si všichni zapamatovali, bylo focení

s Ellen von Unwerth pro *Vogue*. Šlo o sérii černobílých fotografií, na nichž jsem pózovala v dešti ve skandálně sexy spodním prádle. Uprostřed Times Square. Tam pak plakáty taky visely. Možná mě ta žena znala z nich.

„Ano. Jsem to já.“

„Jste tak krásná.“

Prohlížela si mě jako v transu. Ten pohled jsem znala. Zpočátku mi byl nepříjemný, pak mi dělal radost a dnes mi byl jednoduše lhostejný. To, co ona považovala za jedinečnou krásu, mi ve škole vysloužilo jen nepěkné přezdívky a způsobilo poruchu příjmu potravy. Samozřejmě to nemohla vědět, proto jsem úsměv zdvořile oplátila.

„Vy jste ale taky kočička, moje milá. Váš manžel je šťastný muž.“

Žena se rozzářila. „Jsme na svatební cestě,“ oznámila hrdě a dalších dvacet minut mi vyprávěla, jak start-up jejího manžela nečekaně zaznamenal obrovský úspěch a oni tak mohli strávit vysněné líbáčky v Karibiku.

„A proč teda sedíte v letadle do Colorado Springs?“

Tiše se zachichotala. „Než dojde na tohle, jedeme ještě navštívit mou sestru. Nemohla přiletět na svatbu, protože –“

Přestala jsem ji poslouchat. Její štěstí bylo vážně vyčerpávající a vyprávění o něm mě unavilo ještě víc. Nejradši bych ji poslala pryč, ale nechtěla jsem působit nezdvořile nebo arogantně. Po dalších pěti minutách neutuchajícího *bla bla bla* se nečekaně naskytla pomoc od duhového stevarda.

„Madam, musím vás požádat, abyste se posadila, očekáváme turbulence. Nic závažného, ale bylo by bezpečnější, kdybyste se vrátila na své místo. A jak jsem slyšel, jste na svatební cestě. Mohu vás pozvat na sklenku šampaňského?“

„Och, ano. Samozřejmě. Ehm, moc ráda. Tedy chci říct, ráda si dám šampaňské.“

S trochou námahy se zvedla z podřepu u mého sedadla. Jak dokázala vydržet přes třicet minut v této pozici, mi bylo záhadou. Mě bolela kolena už jen z pouhého pohledu na ni.

„Tak příjemnou cestu a ještě jednou gratuluji,“ řekla jsem, vděčná, že budu mít konečně svůj klid.

Poté co se žena vrátila na své místo, stevard trochu moc okatě zamrkal na mě.

„Šampaňské?“

Ach, k čertu... proč ne.

Colorado Springs. Pecka. Letiště bylo přesně tak nudné, jak jsem očekávala.

Hory v pozadí byly fajn, ale já měla radši pláž.

Ještě jsem ani nevylezla ven a už přes okno bylo vidět, že je venku ledová zima. Alespoň svítilo slunce.

Prošla jsem příletovou halou a nasadila si sluneční brýle, abych lépe viděla. Navazující spoj do Aspenu odlétal za necelých třicet minut. Přelétla jsem pohledem informační tabuli. Netrvalo mi ani deset minut, než jsem našla správný gate, takže přestup proběhl hladce a bez stresu.

Letadlo bylo malinkaté a na palubě byla skupina pasažérů od bohatých až po nechutně bohaté.

Když mi Tyler poslal podrobnosti k letu, nechala jsem se zlákat a vygooglila si Aspen. Aspen, Colorado. Jak to, že jsem tu za celou svou kariéru ještě nikdy nebyla? Pravděpodobně proto, že jsem nerada pracovala ve sněhu – respektive neměla jsem ráda sních jako takový – a focení i přehlídky se obvykle konaly v New Yorku, Londýně, Miláně nebo Paříži.

Ale zrovna Aspen... když Tyler a Rafael mluvili o Coloradu, upřímně jsem nečekala, že Kingston žije v jedné z nejluxusnějších lokalit Spojených států. Rozhodně to bylo překvapení, ale příjemné, protože v Aspenu byly kavárny, restaurace a hotely. *Drahé* kavárny, restaurace a hotely.

Pátrání na Googlu jsem ukončila ve chvíli, kdy jsem narazila na obrázek s nadpisem „Aspen – pravděpodobně nejpekelnější letiště v USA“. Pak jsem shodila záložku z lišty a sbalila si svůj malý cestovní kufřík. Z létání jsem strach neměla a nevadily mi ani extrémnější podmínky. Na to jsem za život létala až příliš často a upřímně řečeno, když se letadlo trochu otřásalo, dokonce se mi lépe spalo. Pokud letadlo přistálo v jednom kuse, bylo mi jedno, jak moc se během letu třásl.

A třáslo se hodně. Když letadlo, které nebylo větší než soukromý tryskáč, přistálo na velmi krátké přistávací dráze, vyletěli jsme všichni pár centimetrů do vzduchu. Jedna starší dáma s těžkými, velkými náušnicemi značky Chanel a ještě těžším parfémem zalapala po dechu. Já jsem byla prostě ráda, že cesta skončila. Teď už jen zbývalo pronajmout si auto – pak jsem se mohla poplácat po rameni, že jsem všechno zvládla.

Kde jen může být ta zatracená půjčovna aut? Příletová hala letiště byla malá. Klenutý strop, dřevěné trámy a ošklivý staromódní koberec. Chyběly tu velké LED reklamy a cedule, na jaké je normální smrtelník zvyklý.

Ehm. Objevila jsem nenápadnou oranžovou ceduli s velkou šipkou. Táhla jsem za sebou zlatý kufřík na kolečkách a pokračovala podle značení, které mě zavedlo přímo do slabě osvětlené garáže. Bylo by to možná i trochu strašidelné, kdyby přede mnou nestálo v řadě nejméně dvacet našťavaně vyhlížejších turistů, kteří chtěli mluvit s mužem za přepážkou.

Jejich zavazadla se pohybovala na škále od malých kufříků, jako byl ten můj, až po objemná zavazadla, ze kterých se při bližším zkoumání vyklubaly lyže nebo snowboardy. Paráda. Tak to bude na dlouho. Vlevo a vpravo od nás byly stejně dlouhé fronty před přepážkami jiných autopůjčoven.

Sáhla jsem do jutové tašky s nápisem „Don’t be upsetti, eat Spaghetti“ a vytáhla mobil.

Já

Přistála jsem 😊.

Poslala jsem zprávu rovnou do skupinového chatu. Ale nikoli do toho, který jsme měli s Violet a Tylerem. Od té doby, co se naše rodina rozrostla o Rafaela a pak ještě o Jacksona, vznikla na WhatsAppu další skupina.

Tyler ji pojmenoval ZNYDLA. Z New Yorku do Los Angeles.

Violet

Letělo se dobře?

Tyler

Jsi nejlepší! ❤️

Jackson

Našla jsi tu půjčovnu aut, o který jsem ti říkal?

Já

Myslíš *Sixt*? Jednu z největších autopůjčoven na světě? Ano.

Let byl v pohodě. 🐼

Jackson

Nebud' tak protivná, Gino Marie.

Jen počkej, Colorado se ti zalíbí.

Já

Nejsem protivná, Jacksone. Jen nejsem nijak zvlášť nadšená z toho, že musím nahánět vašeho bráchu.

Takhle jsme to s Jacksonem mezi sebou měli. Neustále jsme se hádali a provokovali. Tak náš vztah začal a z nějakého důvodu tak pokračoval, ačkoli jsem životního partnera své nejlepší kamarádky snášela víc než dobře. Jackson byl nohama na zemi, byl milý a sexy a uměl vařit. Co by proti němu člověk asi tak mohl mít?

Kromě toho byl příbuzný s Rafaelem a Rafaela měl rád úplně každý. Nešlo to jinak.

„Slečno?“

Zmateně jsem zvedla oči od displeje a zjistila, že se fronta posunula o kus dopředu. Předě mnou čekaly už jen dvě dvojice.

Omluvila jsem se staršímu muži za sebou a postoupila dopředu.

Rafael

Jsmo ti vážně vděční!

Tyler

Milujeme tě!

S povzdechem jsem poslala skupině zprávu „Ozvu se později“ a schovala mobil.

Bylo hezké, že mi byli vděční. Já jsem ale zatím neudělala nic víc, než že jsem pár hodin seděla v letadle a vypila skleničku šampaňského.

Podle toho, co mi řekli, byl Kingston nejen náladový, ale taky hrubý a nezdvořilý. Alespoň podle Violet. Abych si udělala vlastní názor, záměrně jsem si ho předem nevygooglila. Dobře jsem věděla, jaké to je, když vás někdo na základě vzhledu hodnotí a posuzuje. Často taky odsuzuje. Kingstonu Boydovi jsem předběžně dala šanci, dokud na vlastní oči neposoudím, jestli je to kretén, nebo ne.

Ani jeho knihy jsem zatím nečetla. Možná by nebyl špatný nápad, kdybych si kromě svačiny pořídila taky něco ke čtení, jakmile si pronajmu auto. Hned po včerejším telefonátu mi Tyler poslal Kingstonovu adresu. Ten chlap dokonce bydlí mimo Aspen! To bylo naprosto nepřijatelné, takže jsem si okamžitě zarezervovala krásný luxusní hotelový pokoj na Tylerův účet. Na dvě noci. Hned dnes po příjezdu Kingstona počtím svou návštěvou. Další den ráno jsem měla schůzku, kterou jsem nemohla odložit, a neměla jsem chuť letět zpátky ještě dnes večer nebo snad absolvovat schůzku v letadle. Druhá noc byla pojistka. Samotná skutečnost, že mě Rafael a Tyler vyslali, abych s Kingstonem promluvila, mi napovídala, že toho muže nepůjde přesvědčit úplně snadno. Rafael je jeho bratr a z toho, co jsem zatím pochopila, Kingston a Jackson svého nejmladšího bratra vážně zbožňují. Ačkoli se všichni tři nevidají moc často. Jaké důvody ho tedy vedly k tomu, že se svatby nechce zúčastnit?

„Slečno, co pro vás mohu udělat?“

S úsměvem jsem postoupila vpřed k muži za přepážkou. Vypadal vyčerpaně.

„Udělejme to úplně jednoduše,“ řekla jsem. „Vezmu si na tři dny to nejhezčí auto, jaké tu máte. Je mi úplně jedno, kolik to bude stát. S kompletním havarijním pojištěním. A přidejte k tomu všechny vychytávky, které máte. Dám vám dvacet dolarů spropitné za slušný kafe a bagel.“

Chvilí si mě měřil pohledem, jako bych přišla o rozum. Nebyl si jistý, jestli mě má brát vážně. Tak to mělo hodně lidí. Můj vzhled

křičel „topmodelka“, ovšem můj styl oblékání byl spíš směsicí ležérní elegance a kousků ze sekáče s občasným nádechem luxusu. Přitom blůza, kterou jsem měla na sobě, byla od Cavalliho, jen z jiné dekády.

V duchu jsem si povzdechla a podala mu prestižní černou kartu od American Express. Tylerovi z téhle cesty naučtuju každý cent. Muž překvapeně vykulil oči, pak mi úsměv oplatil.

„To nejhezčí auto?“

„A nejdražší.“

YOU GOT THIS.

To dáš.

Gina Marie

S údivem jsem zaparkovala elegantní SUV u krajnice, abych se na-dechla a trochu zorientovala. Navigace mě zavedla do centra Aspenu. Nebylo to daleko, protože letiště se nacházelo přímo ve městě. Jela jsem pouhých patnáct minut, a to jen proto, že jsem na semaforu musela třikrát zastavit na červenou.

Tiše jsem si povzdechla a opřela se. Pěkné. To jsem musela uznat. Kulisa, která se přede mnou rozprostřela, byla vážně působivá. Pak jsem otevřela dveře na straně řidiče a okamžitě jsem pochopila, proč jsem sem doposud nikdy nezavítala. Obzvlášť v lednu. Byla tu příšerná zima. Vzduch, který mě udeřil do obličeje, byl tak ledový, že mě štípal až v plicích. Okamžitě jsem dveře zase zabouchla a se zaúpěním se opřela do sedačky. Potřebovala jsem se ubytovat. Hotel nebyl daleko, jen kousek odtud ve vedlejší ulici. Navíc jsem potrebovala zjistit, kde můžu zaparkovat, ale nejdřív jsem chtěla vyřídít pár věcí. Potrebovala jsem pořádně velké kafe, něco k jídlu a pár metrů odtud jsem objevila knihkupectví. Vzhledem k tomu, že Kingston tady bydlí, určitě měli v nabídce minimálně jednu z jeho knih. Abych to ale všechno zvládla, musela jsem nejdřív vystoupit z auta.

Dopřála jsem si ještě pár minut navíc v teple tím, že jsem vytočila Violetino číslo. Po druhém zazvonění to zvedla.

„Ahoj, Gigi!“

„Řekni mi prosím ještě jednou, proč že tu vlastně jsem?“

Violet se zasmála. „Protože máš ráda Tylera. A Rafaela.“

„Hm.“

„Je tam velká zima?“

„Příliš velká.“

Na druhém konci linky to zašustilo. „Člověk by skoro řekl, že jsi strávila celý život v L. A., a ne v New Yorku, ikono přehlídkových mol.“

„Chceš, abych se teď omlouvala za to, že mám radši šaty a stále klima než spalující vedro a sněhové bouře? Nech mě ještě pár minut v teple a bezpečí auta a vyprávěj mi, co právě děláš.“

„Ty se bojíš vystoupit?“

„Ano.“

Violet se rozesmála. „S Brianem balíme dárky.“

„Na čí narozeniny jsem zapomněla?“

„Nikdo nemá narozeniny.“ Slyšela jsem, jak poblíž cosi zamumlal hluboký hlas. „Brian tě pozdravuje.“

„Taky ho pozdravuj. Tak na co jsou ty dárky?“

„Dárky je možná špatné slovo.“ Violet zasténala, jako by právě zvedla něco těžkého. Okamžitě jsem ji viděla před očima, jak v kostýmku a na vysokých podpatcích přerovnává polovinu své kanceláře. *Žena je sama sobě pánem* – tak znělo životní motto Violet Fergusonové. Odjakživa jsem ji obdivovala. Její bystrost a ctižádostivost. Její vůli prosadit se a bojovat za větší spravedlnost a především rovnoprávnost. V posledních měsících pod značkou „Violet Ferguson’s Capital“ založila vlastní společnost, přestěhovala se se mnou do Los Angeles, ode mě se přestěhovala k Jacksonovi a mimo to měla na starost jednoho z největších finančních žraloků východního pobřeží. Vi milovala čísla. Její portfolio stabilně rostlo a ona si úspěšně budovala reputaci schopné investiční poradkyně, zatímco její firma stále lépe a rychleji zhodnochovala své finance. Zároveň se stala vzorem pro mnoho mladých podnikatelek, když ji Moira Forbesová vzala pod svá křídla a vrhla do záře reflektorů. Dle mého názoru přesně tam, kam Vi patří.

„Moirra organizuje večeri pro investory. Start-upy založené ženami tam mají možnost představit své nápady a ulovit si nás jako investorky.“

„A? Už na to z finančního hlediska máš?“

„Ne tak úplně,“ přiznala na rovinu. „Hodně jsem reinvestovala a, jak víš, najala jsem dva nové lidi. Kromě toho chtěl Brian víc peněz.“

„Hej!“ zaprotestoval zmíněný v pozadí.

„Moirra by mě tam přesto ráda měla, a navíc jsem se nabídla, že se postarám o drobné dárkové koše pro zúčastněné.“

Mentorka jako Moirra Forbesová byla pro neoblomnou a na kariéru orientovanou ženu typu Violet jako dar z nebes. Měla jsem z ní vážně radost. Ona a Jackson naší společnosti skutečně něco vraceli. Dělali ji lepší, spravedlivější, a především přispívali k rovnějším příležitostem – zatímco já vedla modelingovou agenturu.

Potlačila jsem narůstající pochybnosti a nepříjemný pocit v žaludku a soustředila se na hovor.

„Vyprávěj mi, co bude v těch koších.“

„Jednou stejně budeš muset vystoupit.“

„Hmm.“

„Vino, kafe, výtisk knihy, 101 esejů, které změní vaše myšlení“, čokoláda, zápisník s tužkou, která k němu padne...“

„To zní docela dobře. Můžu taky jeden dostat?“

„Ty už jsi úspěšná, Gigi. To by nebylo fér.“

„Záleží na tom, podle čeho se definuje úspěch...“, zamumlala jsem.

„Promiň, co jsi říkala? Brian se mě zrovna na něco ptal, neslyšela jsem tě.“

„Víš co?“ Sáhla jsem po bundě a šále, které jsem odložila na sedadlo spolujezdce. „Teď už jsem získala odvahu vyjít ven. Zmínka o kávě, čokoládě a víně ve mně vyvolala žízeň a hlad.“

Violet se zachichotala. V pozadí něco zadunělo.

„Briane...“

„Nebudu vás už zdržovat, Vi. Ozvu se později, ano?“

„Určitě dej vědět,“ opáčila duchem nepřítomná. „A kup si nějakou jeho knihu. Bude se ti líbit!“

Ukončila jsem hovor a zadívala se přes čelní sklo ven. Ulice byla pokrytá sněhem. Stejně tak střechy cihlových domů. Cedule jed-

notlivých obchodů byly zjevně vytvořeny s velkou láskou a péčí a mezi sněhem a cihlami jsem objevila několik úžasných fasád modré nebo červené barvy. To město vypadalo jako z pohlednice. Perfektní americké městečko s majestátním horským hřebenem tyčícím se v pozadí.

„Tak jdeme na to...“

Vyskočila jsem z auta a oblékla se nejrychleji, jak to šlo. Džíny a tenisky mě před chladem moc nechránily, ale při dvaceti stupních v Los Angeles se mi vážně nechťelo odlétat v zimním oblečení. V kufru jsem měla pár tlustých svetrů a ponožek, jednu silnější bundu a červenou vlněnou čepici – to muselo stačit. Měla jsem koneckonců v plánu zůstat maximálně tři dny.

Podle navigace jsem se nacházela v centru Aspenu na jedné z hlavních ulic.

Google mi už dopředu prozradil, že Aspen není levné město. A to pocházím z New Yorku, kde jsem se narodila a vyrostla – i přesto jsem zaváhala, když jsem ty ceny uviděla. V Aspenu se točila spousta peněz, což se tak nějak mezi téměř všemi šušovalo, a když jsem se tu rozhlédla kolem sebe, můj první dojem to jen potvrzoval.

Obchody, kolem kterých jsem projížděla a které jsem měla v tu chvíli před sebou, vypadaly všechny dokonale vyladěně a luxusně. Lyžařské vybavení, značkové oblečení, exkluzivní výběr čajů a vín. Objevila jsem obchody se starožitnostmi, a dokonce i psí salon. Takový samotář jako Kingston Boyd si vybral vážně zajímavé město pro život. Ale kdo jsem já, abych ho soudila? Možná miloval dobré jídlo a dovážené víno, rád lyžoval a měl pudla, který potřeboval pravidelně ostříhat. Vždyť jsem toho muže vůbec neznala.

Mihla se kolem mě žena v norkovém kožichu (zadoufala jsem, že není pravý), pak ještě jedna s objemnou vlněnou šálou kolem krku a kelímkem v ruce, ze kterého se ještě kouřilo. Kafe. Bylo načase odškrtnout si první položku ze seznamu. Po dlouhém sezení bylo příjemné se trochu hýbat.

Zadívala jsem se po chodníku dolů a objevila vývěsní štít s logem, které jsem předtím zahlédla na kelímku té ženy.

Queens.

To se mi zamlouvalo. Vešla jsem do obchodu a můj úsměv se okamžitě výrazně rozšířil, když mě přivítalo příjemné teplo. Pár stolů bylo obsazených, jinak místo působilo klidně a tiše. Interiér byl zařízený v moderním stylu s příměsí blešího trhu, s barevnými čajovými konvicemi namísto váz a nádobím, které k sobě neladilo. Podlaha byla posetá černobílými dlaždicemi a za pultem visela obrovská role balicího papíru, na kterém byly energickým rukopisem zaznamenány speciality podniku.

Přivítal mě mladík s krátkými blond vlasy a kroužkem v nose. Kolem krku měl uvázanou křiklavě růžovou zástěru.

„Co ti můžu nabídnout?“

„Hmm...“ Rychle jsem přelétla pohledem nabídku. „Dám si dýňové latte se šlehačkou a extra dávkou espressa, prosím. Velké.“

Barista přikývl. „Dobrá volba. A pro koho mám tuhle specialitku připravit?“

„Gina,“ odpověděla jsem a musela se usmát nad jeho flirtujícím tónem. Byl nejméně o deset let mladší než já.

„Gina,“ zamumlal a napsal mé jméno na bílý papírový kelímek. „Pěkný jméno.“

Bylo to samozřejmě naprosto obyčejné jméno, ale nechtěla jsem ho poučovat.

„Díky.“

„Proč jsi zavítala do Aspenu, Gino?“ Prohlédl si mě. „Focení?“

Zkušenými pohyby začal s přípravou. Opřela jsem se o pult, založila si ruce a pozorovala ho.

„Ne, nejde o práci. Jsem tu soukromě.“

„To je ještě lepší. Mimochodem, já jsem Zach.“ Nahodil úsměv s nábojem minimálně tisíc wattů.

„Ráda tě poznávám, Zachu.“

„Potěšení je zcela na mé straně.“ Vyhodil láhev sirupu do vzduchu, chytil ji a stříkl mi do kelímku velkorysou dávkou. Jako by byl barman, a nikoli barista. Ale možná to je v Aspenu běžné.

„Zachu, nevíš náhodou, jak se nejlépe dostanu do Hunter Creeku?“

„Do Hunter Creeku?“ K sirupu přibýlo ještě našlehané mléko a káva a Zach už sahal po nádobě na šlehačku. „Co tě přivádí zrovna

do Hunter Creeku? Je to turistická oblast, která není v tomhle ročním období zrovna bezpečná.“

„Ne co,“ zabručela jsem, „spíš kdo.“

Zach posypal mou kávu pestrobarevným cukrovým zdobením a podal mi ji. „A kdo přesně je ten *kdo*?“

Ten zájček měl sebevědomí, to se mu muselo nechat. A byl milý.

„Kingston Boyd,“ odpověděla jsem, zvědavá, jestli má tohle město povědomí o tom, že kromě několika celebrit z filmového a hudebního průmyslu mezi nimi pobývá i jeden slavný spisovatel.

„Kingston Boyd.“ Zachův úsměv zmizel a najednou vypadal rozladěně. „A co od něj chceš?“

Zvedla jsem obočí a usrkla z nápoje. Moc velká mňamka. Zach rozhodně věděl, jak připravit dobré dýňové latte. A zdálo se, že Kingstona zná.

„Je to rodinná záležitost.“

Zjevně se mu ulevilo a to bylo... roztomilé.

„Netuším, o jakou rodinnou záležitost se jedná, ale Kingston Boyd je kretén.“

„To neslyším poprvé.“

„Protože je to pravda.“ Zach vytáhl z proskleného pultu čokoládovou cookie sušenku a podal mi ji. „To je na účet podniku, Gino. A pokud budeš potřebovat utéct od Boyda nebo když si budeš chtít s někým promluvit nebo tak něco, víš, kde mě najdeš.“

DON'T LET IDIOTS RUIN YOUR DAY.

Nenech si pokazit den kretény.

Gina Marie

Dorazili jste do cíle. Váš cíl se nachází vpravo.

„Ooukej.“ Šlápla jsem na brzdu a.... spadla mi čelist. *Tohle* je Kingstonův dům?

Vypadal jako ty luxusní nemovitosti z dokumentů na Netflixu, které jsme s Violet o víkendu mnohokrát sledovaly.

Jinými slovy... wow. Všechno na tom domě křičelo, že je to drahé a luxusní. Stejně jako celý Aspen. Díky modelingu jsem toho viděla už hodně, dost jsem cestovala, ale s takovou nemovitostí jsem se zatím nesetkala. Třípatrový dům byl celý ze dřeva. A byl enormně velký. Všechno tady bylo jednoduše... obrovské. Na příjezdové cestě přede mnou stál černý terénní vůz a pod přístřeškem jsem si všimla dalšího auta, nižšího a elegantnějšího – to bylo překryté plachtou. Pravděpodobně sportovní vůz. Tiše jsem si odfrkla, vypnula motor a vystoupila z auta.

„Jeho knihy se nejspíš dobře prodávají...“, zamumlala jsem si pod vousy a zapínala si přitom bundu. Místo nohou jsem měla ledové sloupky a čepice s šálou mi zakrývaly tak velkou část obličeje, že mi koukaly jen oči a nos.

Přiblížila jsem se k domu a v hlavě mi zněl hlas moderátora pořadu „Nejpozoruhodnější domy – architektura moderní doby“.

A zde vidíme třípatrový monument ze dřeva a kamene. Tento dům na zakázku je obklopen lesem a leží na mírně klenutém kopci. Vyuvýšená veranda domu nabízí úchvatný výhled na horský masiv v pozadí. Drobné schodiště propojuje verandu s bazénem a vířivkou...

Hlas v mé hlavě utichl, když k mým uším dolehl nezaměnitelný zvuk motocyklu.

Pomalu jsem se otočila a vypustila jedno tiché *do prdele*. „To je ale hodně špatný vtip.“

Na šterkovou cestu zabočila elegantní mašina. Muž na ní byl celý v černém. Těžké vysoké boty, tmavé džíny a kožená bunda. Přilba i šít byly taky černé a tónované. Pokud to byl Kingston Boyd, pak vypadal jako „bad boy“ z obrázkové knížky – ukázkový záporák. Minimálně zvenčí. Motocykl rachotil ještě pár metrů a zastavil vedle mého auta. Ticho, které najednou zavládlo, mi připadalo zvláštní a uvědomila jsem si, že jsem nervózní. Ale proč? Ačkoli, možná nervózní nebylo to správné slovo, kterým by se dal popsat můj aktuální stav. Spíš to byla zvědavost.

Poté co jsem opustila kavárnu, jsem vyrazila do hotelu (moc pěkný a luxusní, díky, Tyler!), ubytovala se, převlékla a cestou sem jsem se ještě rychle zastavila v knihkupectví. Samozřejmě tam měli všechny jeho knihy. V samostatném regálu s nápisem: Náš nejprodávanější autor Kingston Boyd.

Z náhlého popudu jsem si koupila knihu *Tvéma očima – smrt v tobě* a vydala se podle navigace sem. Pokaždé když jsem na křižovatce musela čekat na červenou, padla mi do zorného pole fotografie autora na hřbetu knihy. Byla tmavá, skoro černá, a Kingstonův obličej byl na ní sotva rozeznatelný. Chytře udělaná fotka. Vzbuzovala zvědavost a hodila se k žánru. Kromě hranaté, ostře řezané brady, rovného nosu a pronikavého pohledu však nešlo rozpoznat vůbec nic. Ani barvu očí nebo vlasů. Ovšem v tuto chvíli se zdálo, že tajemství bude během několika následujících vteřin odhaleno, protože Kingston seskočil z motorky a zamířil rovnou za mnou. Těsně předtím, než ke mně došel, si sundal helmu.

Možná to bude znít jako bláznivé prvoplánové klišé, ale zatajil se mi dech. Nebo ne? Ale ano, asi ano, protože ve chvíli, kdy jsem se podívala Kingstonovi do očí, se mi z hrdla prodralo tiché „ach“.

Do prdele.

Vyloženě jsem na něj zírala. Překvapená, jak je atraktivní. A zároveň vlastně vůbec. Jeho bratři byli koneckonců taky velcí fešáci.

Měl světlejší kůži než Rafael nebo Jackson, ale tmavší než já. Krátce střižené vlasy měl u spánků lehce prošedivělé a jeho lícní kosti jako by vytesal sochař. Byly to však oči, ze kterých mě zašimralo v břiše. Namísto tmavých a neproniknutelných, jaké jsem předpokládala na základě fotografie, byly tak jasně modré, že mě skoro bolelo se do nich dívat. Kolem duhovek je lemoval tmavý okraj. Upřeně na mě hleděl. Nebyl to přátelský pohled.

Už se na mě někdy v životě někdo podíval tak pronikavě? Kingston se tvářil, jako by viděl všechno. Naprosto všechno.

„Kdo jste a co děláte na mém pozemku?“

Kouzlo rázem vyprchalo. Ale ten hlas... ten byl zatraceně sexy. Hluboký a zvučný.

„Zmizte.“

A hrubý, dodala jsem v duchu. Ale na to jsem se připravila.

„Jmenuji se Gina Marie Davisová,“ nenechala jsem se vyvést z míry a vzhledla k němu. To se mi nestávalo nějak zvlášť často. Jsem vysoká přes metr osmdesát, ale Kingston mě i tak převyšoval skoro o celou hlavu.

„Davisová,“ zamručel a důkladně si mě prohlížel. „Vy jste ta modelka. Violetina kamarádka.“

„A Tylerova, ano. Však víte, to je snoubenec vašeho bratra...?“

Nereagoval. Ignorovala jsem, že slovo „modelka“ vyslovil jako „žaludeční vřed“.

„Rafaela...“ Natáhla jsem jméno, jak jen to šlo, aby mohl navázat. Můj dech při tom vytvořil ve vzduchu malý obláček.

„Vím, jak se jmenuje můj bratr.“

Nasadila jsem úsměv jako při focení. „Můžeme prosím pokračovat v rozhovoru uvnitř? Jinak tady brzy umrznu.“

„Nemám vám co říct, slečno Davisová.“

S přátelským úsměvem jsem v duchu napočítala do pěti. Vzpomněla jsem si na Tylera. Na Rafaela. Dělal jsem to pro ně.

„To nevadí. O to víc vám toho povím já.“ Ukázala jsem na dveře. „Byl byste tak laskav?“

Na moment vypadal překvapeně, pak jeho výraz opět potemněl.

Copak jemu v té směšné kožené bundě nebyla zima?

„Dáme si třeba kávu,“ lákala jsem ho svou nejlepší imitací Marilyn Monroe – tedy hlubokým, zastřeným hlasem. „A pak vás nechám být.“

„Ušetřete mě toho divadýlka.“ Obešel mě a ozvalo se cinkání klíčů. „Pojďte dovnitř, řekněte, co potřebujete, a pak zmizte. Jsem zaneprázdňený.“

„Ježděním na motorce? Mimochodem, vzhledem k tomu, jak to teď na silnicích vypadá, to není úplně bezpečné.“

Copak si nevšiml toho sněhu?

„Vy jste přijela autem. Hlavní ulici každý den odklízají.“

Ozvalo se cvaknutí a vchodové dveře se otevřely. Okamžitě zašel za roh a slyšela jsem šest krátkých a jedno dlouhé pípnutí. Bezpečnostní kód. Zvědavě jsem za ním vykukovala a prohlížela si interiér domu. Těžké tmavé dřevěné trámy podpíraly vysoký strop. Viděla jsem hodně světlého kamene a za šedou sedací soupravou obrovskou prosklenou stěnu.

„Takže jste byl ve městě jen na skok?“

Vrhl na mě podrážděný pohled. „Nevím, proč vás to zajímá.“

„Fajn, tak poslouchajte.“ Prošla jsem dveřmi a zavřela je za sebou. Pak jsem si sundala čepici a šálu. Nechtěl jen tak tlachat o ničem, *small talk* zjevně nebyl jeho parketou, a tak jsem přešla rovnou k věci. „Nechci tu s vámi být o nic víc než vy se mnou.“

„O tom pochybuji.“

„Chtěla jsem na to jít po dobrém,“ pokračovala jsem, „ale nedáváte mi na výběr.“

Kingston tiše zabručel a odložil helmu na komodu v chodbě. Pak si začal rozepínat bundu. Ten zvuk mi lezl na nervy. Byl něčím nevhodný a docela... vzrušující? Ne! Rozčiloval mě! Tak to bylo.

Pod koženou bundou se objevilo těsné termo tričko. Černé. Samozřejmě.

„Asi vás rovnou přeruším, protože tuším, proč jste tady, slečno Davisová.“

„Tak to byste měl taky vědět, že vaše odpověď není volitelná – svatební pozvánka není dotazník spokojenosti, kde máte volbu zaškrtnout ano, nebo ne. Jste Rafaelův bratr, sakra! To jste vážně takový egoista, že si necháte ujít jeho svatbu? On si vás idealizuje. Vás i Jacksona si staví na piedestal. Jste jeho rodina. Pokud nedorazíte, zlomí mu to srdce.“

„Ano, jsem vážně takový egoista.“

Jeho odpověď mi vyrazila dech. A sebrala půdu pod nohama.
„Ale –“

„Pěkný monolog jste si připravila. Ale teď něco povím já vám.“ Zkřížil ruce na své široké hrudi. Světlé oči mě propalovaly pohledem. „Jsem umělec, slečno Davisová. Moje umění je můj život a mám termín odevzdání, který musím dodržet.“

Vykulila jsem na něj oči. „Vy nepřijdete, protože musíte dokončit *knihu*?“

„Přesně tak.“

„Ale... vždyt...“ Rozzlobeně jsem dupla nohou do luxusní dřevěné podlahy. „To je ještě egoističtější, než jsem si myslela! Jste autor bestsellerů!“ vykřikla jsem rozčileně. „Zavolejte do nakladatelství a jedno-duše ten pitomý termín posuňte.“

Vráska na jeho čele se prohloubila. Kingston byl ze tří bratrů nejstarší, bylo mu asi kolem pětáctýřiceti. Ovšem muž, který stál přede mnou, nevypadal – až na pár šedin na spáncích – ani o den starší než já. Muži a jejich geny. Bylo to k vzteku. Já už nedostávala nabídky, protože jsem byla „stará“, jako bych byla květina, která pomalu uvadá a ztrácí barvu, ovšem muži jako Kingston... ti byli vesele přirovnávání k ušlechtilému vínu nebo jemné whisky. Čím starší a zralejší, tím lepší. Tohle srovnání – a dvojí morálka, která se za ním skrývala – podnítila můj hněv ještě víc.

„Je to Rafaelova svatba!“

„Je to prostě jen další obyčejný den,“ odvětil chladně. „Pokud se opravdu milují, je to den jako každý jiný, jen s pár květinami navíc a šampaňským.“

To snad nemyslí vážně! Ten chlap je nesnesitelný! A to jsem měla za to, že v otázce lásky jsem cynik já.

„Můj termín odevzdání,“ zdůraznil Kingston, „je vytesán do kamene. Pochybují, že byste v dobách své kariéry zavolala fotografovi a odložila focení jen kvůli nějaké události.“

V dobách mé kariéry? Nestávalo se to často, ale tentokrát mi došla slova. Není divu, že se zavřel v tomhle baráku na samotě. Nikdo kolem sebe přece nechce mít člověka, jako je Kingston Boyd!

„V dobách mé kariéry,“ zamumlala jsem.

Tyler. Rafael. Violet. Jackson. Všichni spoléhali na to, že to zvládnu. Navíc jsem od samého rána necestovala jen proto, abych se nechala urážet.

„Tak já vám povím, co bych udělala *v dobách* své kariéry. Kvůli svatbě člena rodiny bych nejen letěla přes pól světa, ale taky bych si vytáhla z *prdele osinu*, přestala být upjatá škatule, zavolala do agentury a zrušila focení. Protože na rozdíl od vás si jsem dobře vědoma toho, že svět se netočí jen kolem mě a že existují lidé, pro které je moje přítomnost důležitá. Proto vás zdvořile žádám,“ procedila jsem skrz zuby, „abyste přehodnotil svou odpověď. Zítra se vrátím.“

Rychlými, pasivně agresivními prudkými pohyby jsem si omotala šálu kolem krku a nasadila si čepici.

„Moje odpověď se nezmění.“

To se ještě uvidí.

„Neobtěžujte se. Zjistím to sama.“

Došla jsem ke dveřím a otevřela je. Aniž bych se otočila, řekla jsem: „Na viděnou zítra.“

Pak jsem za sebou zabouchla dveře a vyrazila k autu.

Kretén.

SOMEONE PLEASE CALL 9 WINE WINE.

SOS, potřebuju skleničku.

Gina Marie

Violet vyprskla smíchy. „Proboha, a pak?“

„Žádné *pak* nebylo. Pak jsem prostě odešla!“

Rozesmála se ještě hlasitěji.

„Violet!“ vykřikla jsem frustrovaně. „To vůbec není vtipný!“

„Ale je. Trochu ano.“

Mlčky jsem se podívala na skleničku vína, kterou jsem držela v ruce. Seděla jsem na baru v hotelu, pořád rozzlobená a... Vůbec se mi nedařilo vyjádřit své pocity správnými slovy. Fotografové byli egocentričtí a někdy nepříjemní, jiné modelky někdy dovedly být opravdové mrchy, ale Kingston, ten byl tak přímočaře hrubý – něco takového jsem ještě nezažila. A přitom si ani na nic nehrál, ani se nesnažil vytvářet nějaký dojem. Byl ve své hrubosti tak autentický a upřímný, že jsem ho málem zase obdivovala. Jaké to asi je, vždycky říkat, co si člověk skutečně myslí? Sama jsem měla docela prořízlou pusku, ale i tak jsem byla na hony vzdálená tomu, abych lidem vmetla do tváře to, co si myslím, tak bez obalu jako Kingston Boyd.

„Navíc jsi mě mohla dopředu trochu varovat,“ zamumlala jsem.

„Ach.“

„Žádné ach. Jen říkám, že by od tebe bylo milé, kdybys mě varovala.“
„Nemýlím se, když předpokládám, že už nemluvíme o jeho charakteru?“

Napila jsem se vína a ignorovala barmana, který se se mnou pokoušel flirtovat pohledem. „Jak může někdo s tak příšerným charakterem vypadat tak dobře? To je nespravedlivé!“

Violet se tiše zachichotala a já zaslechla něco jako tleskání.

„Violet Fergusonová. Ty nejsi sama!“ vykřikla jsem.

„Jax mi něco přinesl.“

„*Něco*? Dokážu si představit, co to je.“

„Gigi!“

„Nedělej pobouřenou,“ řekla jsem a usmála se od ucha k uchu.
„Brian mi vyprávěl, jak často máš zavřené dveře do kanceláře.“

„Ta smlouva s Asiaty je téměř podepsaná,“ vysvětlila a povzdechla si, „a Jax je každý večer v komunitním centru. My se prostě –“

„Violet,“ přerušila jsem ji se smíchem, „opravdu se přede mnou chceš ospravedlňovat za to, že máš sex ve své kanceláři? Se svým manželem? Ve *své* firmě?“

A navíc šlo ze všech lidí zrovna o mě. Já bych hlasovala pro sex za jakýchkoli okolností.

Po chvíli ticha řekla: „Máš pravdu. Nemusím se ospravedlňovat.“

„Ne, to vážně nemusíš,“ přitakala jsem. „Nikdy jsi nemusela. Ale teď už vůbec ne. Můžeš s Jacksonem šukat kdekoli po celé budově, je to tvoje rozhodnutí.“

„Líbí se mi, jak uvažuješ, Gino Marie.“

„Jackstone, zdravím tě.“

„Takže tobě se líbí můj bratr?“ zazněl mi v uších hluboký hlas s téměř nepostřehnutelným španělským přízvukem.

„Všichni tři máte dobrý geny,“ odpověděla jsem a snažila se znít jako někdo, kdo je naprosto nad věcí. „Jen vám chybí charakter. Tedy vám dvěma, Rafael je výjimka.“

„Zdá se, že se Kingston ukázal ze své nejlepší stránky.“ Zněl pobaveně.

Pohrávala jsem si se stopkou skleničky na víno a v hlavě si přehrávala naše setkání. „Jestli tohle byla jeho nejlepší stránka, tak nechci vědět, jak vypadá ta nejhorší.“

„Není zas tak odlišná,“ vložila se do toho Violet. Její hlas zněl, jako by mluvila do plechu. Výborně, takže teď mě přepnula do reproduktoru. „Potkala jsem ho jen jednou a bylo to, no, řekněme, zajímavé. Alfa samců znám dost, ale Kingston...“

„Ti jen tak mimochodem zabrnká na všechny struny najednou?“ dokončila jsem větu za ni.

„Přesně!“ vyhrkla. „A ani nedokážu odhadnout, jestli to dělá úmyslně, aby provokoval, nebo jestli je prostě jen... sám sebou.“

Sám sebou, zopakovala jsem si v duchu. Jaký je Kingston Boyd ve skutečnosti? Je vážně ten sobecký hajzl, za kterého se vydával, nebo je za tím něco víc? Neměla jsem chuť to zjišťovat. Bylo mi to jedno.

„Zkusíš to zítra znovu?“ zeptal se Jackson. „Violet říká, že tam už staneš dvě noci.“

„Ano,“ vyrazila jsem ze sebe tak nějak automaticky. „Neodejdu, dokud neslíbí, že na tu svatbu dorazí.“

Co se to se mnou *děje*?

„Gigi,“ Violet zněla znepokojeně, „to je možná trochu ukvapené rozhodnutí. Kingston je vážně hodně svérázný. Může se stát, že ho nepřesvědčíš.“

Ale ano, přesvědčím ho. Jak, to jsem zatím netušila. Ale věděla jsem, že to dokážu.

„Jackstone, pověz mi o svých nových dětech.“

„Gigi...“

„Ale no tak, Violet, já to zvládnu. Slibuju.“

Tyler s Rafaelem na mě spoléhali a Kingston... mě zaujal. Ať se mi to líbilo, nebo ne. Ne romantickým nebo sexuálním způsobem. Spíš tak, jak byste vnímali specifické umělecké dílo. Byli byste trochu zmatení a bezradní, ale fascinovaní.

„No tak, Jackstone. Dřepím v hotelovém baru v Aspenu, abych přesvědčila tvýho bratra, že musí přijet na svatbu tvýho dalšího bratra. Zabav mě trochu.“

Teď už se smáli oba a já se trochu uvolnila. Zatímco jsem poslouchala Jacksona, mávla jsem na barmana.

„Colu, prosím,“ objednala jsem si tiše a odsunula od sebe poloprázdnou skleničku vína. „Děkuji.“

Po několika dalších minutách nezávazné konverzace jsme se rozloučili. Violet mi dvakrát připomněla, že musím něco sníst, a přesně to jsem měla v plánu udělat.

Požádala jsem barmana, aby mi nápoje připsal na účet pokoje, a nechala na pultu desetidolarovou bankovku. Už jsem byla z baru skoro venku, když mi cestu zkrátil atraktivní muž středního věku. V obleku.

„Ahoj, já jsem Paul. Můžu vás –“

„Nemůžete,“ přerušila jsem ho s úsměvem a zadívala se mu přes rameno směrem k výtahům. „Přeji hezký večer.“

Paula jsem tam s radostí přenechala jeho vlastnímu osudu. Na první pohled vypadal jako někdo, kdo umí přijmout odmítnutí a rozumí slovu „ne“. Jiná kategorie mužů by mě okamžitě označovala jako prudérní, frigidní nebo děvku. Tohle je stejně nejlepší vtip ze všech, ten největší paradox. Odmítnu jejich návrhy a stane ze mě děvka. Někdy taky mrcha, kurva nebo svině.

Další důvod, proč jsem v poslední době chodila jen se ženami. Zejména po debaklu s Jasonem.

Když jsem dorazila na pokoj, plácla jsem sebou na pohovku, zapnula televizi a sáhla po jídelním lístku pokojové služby, který ležel na stole. Chtěla jsem hranolky, salát a nějaký dostatečně stupidní oddechový pořad. I když cesta proběhla v klidu, měla jsem za sebou dlouhý a náročný den.

O chvíli později už jsem měla v pozadí puštěnou kuchařskou reality show, pojídala u ní hranolky a otevřela si notebook, abych odpověděla na pár e-mailů. Jakmile se rozsvítil monitor, zprávy okamžitě začaly naskakovat. Ping. Ping. *Pingpingpingping*.

S povzdechem jsem otevřela první ze třiceti dvou. Reklama. Stejně jako v dalších dvou případech. Ostatní už ale byly zprávy od klientů nebo žádosti o práci.

Rozkřiklo se, že jsem otevřela modelingovou agenturu, a začínajících modelek, které mě chtěly jako agentku, bylo mnoho. Slibovaly si, že díky mému jménu a kontaktům se jim podaří prorazit. Byly mezi nimi i mnohem méně úspěšné nebo známé modelky než já, ale přitom měly mnohem lepší kontakty. Já jsem se v průběhu kariéry jako modelka chovala poměrně asociálně.

Zpočátku jsem navštěvovala všechny večírky, užívala si s klukama i holkama nebo chodila s fotografie po klubech. Zkrátka nevázaně jsem se bavila. Kouzlo však rychle vyprchalo a z počátečního půvabu, který v sobě tento styl života nesl, se v podstatě stala rutina. Ať už to bylo focení, natáčení reklam nebo cokoli jiného, byla jsem naprostá profesionálka. Ale jakmile byla zakázka hotová, stáhla jsem se. Oslnivý život modelky se pro mě stal jen prací, která mi vydělávala na živobytí. Dostávala jsem obrovské množství peněz za to, že mě ostatní lidé zkrášlili a následně naaranžovali do předem promyšlených pozic.

V prvním roce mě jedna stylistka přirovnala ke Claudii Schiffer. „Ty jsi ale proměnlivější,“ řekla a ukázala na můj odraz v zrcadle, zatímco mi rovnala dlouhé medově blond vlasy. „S těmahle očima a úsměvem to dotáhneš daleko, drahoušku.“

Dodnes mi bylo záhadou, jak mě tytéž aspekty, které mi v mládí vysloužily ošklivé přezdívky, najednou katapultovaly na módní mola. Je pravda, že velké zelené oči v průběhu času jakž takž „zapadly“ do obličeje a konečně to vypadalo, že k němu opravdu patří, a pusy jsem měla sice pořád širokou a rty plné, ale už nevypadaly tak nepatříčně jako dřív. Máma vždycky říkala, že jsem do svého obličeje dorostla. Teď v pětatřiceti jsem už věděla, co to znamená. Jako dítě a náctiletá jsem to nevěděla a moje nevědomost, spojená s hloupými poznámkami spolužáků a mou vlastní nejistotou, vyústila až v poruchu příjmu potravy.

Jako dospívající jsem měla panický strach, že mě od ostatních dívek ve třídě odliší ještě něco dalšího, a tak jsem úzkostlivě dbala na to, co jím, abych byla stejně hubená jako ony a zapadla do společensky přijatelného obrazu. Až jsem nakonec přestala jíst úplně.

Tohle období už ale zmizelo v propadlišti mých osobních dějin. Uvědomovala jsem si, že jsem byla nemocná, ale lékařská péče, mnoho hodin terapie, dobré výživové poradenství a rodina, zejména však Violet a Tyler – to všechno mi pomohlo, že jsem se během studentkých let cítila dobře.

Pak přišla kariéra modelky. Do tohoto oboru jsem se dostala spíše náhodou a pak už jsem v něm zůstala. S terapeutkou a mými nejbliž-

šími jsme o volbě takové kariéry samozřejmě diskutovali, ale po několika prvních zakázkách bylo jasné, že jak stres, tak tlak na to, abych byla stále krásná a štíhlá, zvládám. Nejvíc mě v tom podpořila moje terapeutka. Používala hesla jako „kontrola“, „uzdravení“ a „vědomá všímavost“ a povzbuzovala mě, abych brala větší zakázky jako osobní výzvu a dokázala si, že jsem zdravá. Běželo to jako po másle. Modeling mi šel snadno. Navíc to byly rychlé peníze a já prostě neměla sebe-menší ponětí, co jiného bych měla se svým životem dělat. A takhle nějak jsem se ocitla v tomto bodě svého života. O víc než deset let později s vlastní modelingovou agenturou a plnou e-mailovou schránkou. Proč jsem tedy měla najednou nutkání vyhodit notebook z okna?

Všechny mladé ženy a muži, které jsem si prohlížela na autoportrétech a v portfoliích, jež přistály v mé e-mailové schránce, byli svým způsobem krásní a jedineční. Ale to samo o sobě nebylo to jediné, na čem v modelingu záleželo. My jsme byli plátnem, návrháři a stylisté byli umělci... Určitý *typ* byl dnes žádanější než kdy dřív. Být prostě jen hezký nestačilo.

U dvanáctého e-mailu jsem se zarazila. Coco Daniels. Mladá černoška z New Yorku. Transgender. Fotografie v portfoliu byly dobré. Coco měla nádherný obličej. Ostře řezaný, ale zároveň jemný. S vysokými lícními kostmi a plnými rty. Dnes už existovalo mnoho odvážnějších návrhářů, kteří si vážili rozmanitosti a snažili se ji zviditelnit. Bohužel jich nebylo tolik, kolik někdy naznačovala média. Bylo jasné, že Coco to ve světě modelingu nebude mít vždycky snadné. Sama jsem to znala velmi dobře, a to jsem byla pansexuálka, nikoli transgender osoba. Potřebovala někoho, kdo ji vezme pod svá křídla, kdo ji pochopí, poradí jí a zastane se jí. Ve chvíli, kdy jsem začala psát odpověď, jsem na ostatní e-maily rázem zapoměla.

I'M A RAY OF FUCKING SUNSHINE.

Jsem zas*anej paprsek slunce.

Gina Marie

Právě ve chvíli, kdy jsem překročila práh kavárny *Queens*, abych uspokojila svou závislost na kávě, mi zazvonil mobil. Zvedla jsem ho a zamávala Zachovi, který už mě mezitím zavěštil a házel po mně psí očka.

„Gina Marie Davisová.“

„Slečno Davisová.“

Přistoupila jsem k pultu a naznačila Zachovi, co chci. Velkou kávu s vanilkovým sirupem. A croissant. Na hotelu sice byla snídaneč, ale já patřila k lidem, kteří se ráno nejdřív potřebují rozhýbat, než mohou cokoli pozřít. A dnes jsem potřebovala obzvlášť velkou kávu, protože první online schůzku jsem už měla za sebou.

„Pokud mě chcete odrazovat od toho, abych dnes znovu prozkoušela vaše nervy, Kingstone, tak radši hned zavěším.“

To by dřív zamrzlo peklo, než abych ho oslovila pane Boyde. Do něčeho takového ve stylu *Padesáti odstínů šedi* alias Christiana Greye jsem se rozhodně nehodlala pouštět.

Zach se uprostřed pohybu zarazil a pátravě si mě prohlížel. Zmínka Kingstonova jména vyloudila na jeho atraktivní tváři temný výraz. Co si ti dva asi udělali?

„Proto nevolám.“

„Kde jste vůbec vzal moje číslo?“

„Mám své zdroje.“

Aha. V duchu jsem si povzdechla a zahryzla se do spodního rtu.
„Co chcete?“

Sedla jsem si k jednomu z malých stolků u okna a vyprostila se ze zimní bundy a čepice. Z třeskutého mrazu, panujícího venku na ulici, mě štípaly tváře a nemohla jsem se dočkat, až se napiju něčeho horkého.

„Chci vám něco nabídnout.“

Zach přede mě postavil kávu.

„Pokud mi teď nabídnete něco nemravného, tak taky zavěším.“

Talířek s croissantem přistál na stole vzápětí – Zach ho tam skoro hodil. Vzhledla jsem a podívala se na něj. Hleděl na mě a zlověstně se mračil. S úsměvem na rtech jsem mu poděkovala a počkala, až odejde. Kingston zřejmě taky, protože když jsem tiše vydechla, řekl:
„Queens, nebo Marys?“

„Queens.“

„Budu tam za dvacet minut. A promluvíme si.“

„A co když si chci v klidu sníst croissant a zrovna teď s vámi nechci mluvit?“

Zafuněl a zavěsil.

Nevěřičně jsem zavrtěla hlavou a vytukala textovku Violet.

Já

Pokus číslo dvě. Kingston se chce potkat. 😊 Dám vědět.

Když jsem zvedla oči od mobilu a natáhla se pro kávu, uviděla jsem Zacha, který zase stál u mého stolu a pozoroval mě. Vráska mezi jeho očima se ještě víc prohloubila.

„Co je?“

„Ty se s tím chlapem sejdeš?“

„Pokud ‚tím chlapem‘ myslíš Kingstona Boyda, pak je má odpověď ano.“

„Chodíte spolu?“

„Co? Ne.“ Jen při pouhé představě jsem se orosila a oklepala. „Znělo to tak? A kromě toho, nevím, co je ti do toho,“ poznamenala jsem.

Zach si rozpačité položil ruku na krk a podíval se na mě. „Líbíš se mi.“

„To je od tebe milý, zlato, ale vůbec mě neznáš. Potkali jsme se včera, a navíc jsem pro tebe moc stará.“

„To říkáš ty...“

Jeho troufalost mě rozesmála. „Nejen říkám, vím to,“ opravila jsem ho. „Je mi pětatřicet, Zachu. A i kdybychom věk nechali stranou, momentálně chodím jen s lidmi, kteří mají vagínu nebo kteří se definují jako žena.“ Vzpomněla jsem si na svůj poslední vztah. „Chlapi jsou pro mě až moc namáhaví.“

Obočí mu překvapením vystřelilo nahoru. „Jsi bisexuálka?“

„Pansexuálka, brouku.“

Aniž bych mu to nabídla, přitáhl si židli a posadil se.

„Co to znamená? A jaký to je? Nepřipadá to tvým kamarádům divný?“

Otázky z něj padaly jedna za druhou. Stočila jsem pohled na mobil, pak na kávu a croissant před sebou. Kingstonovi cesta ještě nějakou dobu zabere. Měla jsem čas, a jestli jsem to odhadla správně, seděl přede mnou mladý muž, který nebyl „hetero“ a ještě tak úplně netušil, jak se svou sexuální identitou naložit.

„Bisexualita se vztahuje na dvě pohlaví,“ řekla jsem a sáhla po kávě. „Muž,“ ukázala jsem na něj, „a žena,“ ukázala jsem na sebe. „Pansexualita znamená milovat *člověka*. A je úplně jedno, jestli je to muž, žena, transgender, nebinární nebo intersexuální osoba. To, jak se dotýčný definuje, pro mě při výběru partnera nehraje absolutně žádnou roli. Když mě někdo přitahuje, tak mě přitahuje. Láska je láska.“

„To je...“ Zach polkl. „To je vážně cool, Gino.“

„Říkej mi Gigi, zlato.“ Mrkla jsem na něj. „Všichni mí kamarádi mi tak říkají.“

„Kamarádi, jo?“

„Ano, kamarádi,“ přitakala jsem a usrkla kávu. Byl vážně schopný barista. „Nic víc.“ Prohlížela jsem si ho. „Kolik ti je, Zachu?“

„Dvacet.“

Málem jsem se v nápoji utopila. Zírala jsem na něj a valila oči.

„Je mi skoro jednou tolik, co tobě! Neměl bys se mnou flirtovat.“

„Říká kdo? Mravnostní policie?“

„Říkám já,“ ozval se za námi hluboký hlas.

Zachův výraz okamžitě potemněl. Otočil se doprava a podíval se na Kingstona. „Tak zrovna tvůj názor mě absolutně nezajímá.“

„Smůla, chlapče, stejně ho máš mít.“

Kingston si přitáhl třetí židli a posadil se. „Dvojitě espresso. A skle-
nici neperlivé vody,“ objednal si u Zacha a svlékal si při tom černou
péřovou bundu.

„Chraň bůh, aby sis někdy objednal něco jinýho.“

„Bůh s tím určitě nemá nic společného.“ Kingston pokývnutím
směrem k pultu Zachovi nepřímou naznačil, aby se pustil do práce.
Ten se neochotně zvedl a odešel. Neodpustil si však významný pohled
určený mně. Jelikož jsem však neznala ani jeho, ani muže naproti
sobě, nemohla a nechtěla jsem nic a nikoho posuzovat.

Napila jsem se kávy a opřela se. „Jste oblíbený.“

Můj komentář ignoroval. Jak jinak.

„Mám pro vás nabídku, Gino Marie.“

Kousla jsem se do tváře. Vyslovil mé jméno zajímavým způsobem.
Jako bychom se znali odjakživa. Jako by to jméno bylo něčím spe-
ciální. Jako by s ním bylo spojeno mnoho temných příslibů. Jelikož
mě křestním jménem oslovil poprvé, předpokládala jsem, že to byla
z jeho strany čirá kalkulace. I tak to zafungovalo. Škoda že je takový
kretén.

Nechala jsem si na odpověď čas a mezitím jsem si Kingstona pro-
hlížela. První dojem ze včerejška, že je to typický „bad boy“, byl evi-
dentně správný. Ačkoli použít slovo „boy“ v souvislosti s ním působilo
směšně. Kingston byl jednoznačně muž. Měl na sobě tmavé džíny
a mechově zelený svetr. Bez čepice, bez šály. Zřejmě zimě prostě při-
kázal, aby ho nechala na pokoji, a ona poslechla.

„Tak ven s tím, Boyde.“

Upřel na mě pohled. S nečitelným výrazem ve tváři se ujistil, že
Zach je stále zaneprázdněn, pak se naklonil dopředu a opřel se rukama

o stůl. Měl silná předloktí a dlouhé, štíhlé prsty. Pod lemem svetru mu na levém zápěstí vykukoval kožený náramek.

„Ten termín odevzdání je pro mě velmi důležitý.“

„To už jsem pochopila.“

„Nepřerušujte mě!“

Z čirého úžasu jsem zmlkla.

„Musím tu knihu dokončit a vůbec mi nejde o počet prodaných kusů a žebříček bestsellerů. Na něm budu tak jako tak.“

No. To. Mě. Podrž.

„Jde mi o příběh, který vyprávím,“ pokračoval. „Který *musím* vyprávět. Představte si, že jste na přehlídkovém molu. Otočila byste se v polovině cesty a vrátila se?“

„To není nejšikovnější přirovnání.“

„Nejspíš ne, protože ve vaší práci jde o pár minut. Já nad tím textem sedím už šest měsíců,“ odvětil zachmuřeně. Skoro by se dalo říct, že z jeho slov byla cítit vášeň, ale pro takové substantivum byla jeho slova až moc agresivní. A on zase až moc velký bručoun.

„Ovládá mě to. Musím to dokončit. Nutně. Ten příběh to ode mě vyžaduje.“

Ou-kej.

„A jakou pro mě máte nabídku?“

Kingston si povzdechl. Právě v tu chvíli se vrátil Zach s nápoji. Poněkud hrubě je postavil před Kingstona a zamračil se na něj.

„Potřebujete ještě ně–“

„Ne.“

„Díky, Zachu,“ dodala jsem, když už se chystal něco odseknout. „Máme všechno, co potřebujeme.“

Nevrle se na mě podíval, pak přikývl a zmizel.

„Máte toho chlapce hezky pod kontrolou.“

„Tomu chlapci je dvacet let a je to muž,“ namítl jsem, pomalu, ale jistě podrážděná, „a vám by ta vaše domnělá koruna z hlavy nespadla, kdybyste se k němu choval laskavěji. Dělá jen svou práci. Takže... odpovíte na mou otázku?“

Kingston do sebe na jeden zátah vyklopil své dvojité espresso a pak se na mě opravdu škaredě podíval. Jako bych *já* byla ta zlá.

„Fakta, slečno Davisová, jsou taková, že se mi už víc jak tři týdny nedaří napsat jedno jediné rozumné slovo. Pak se najednou zničehonic objevíte vy a moje tvůrčí krize se rozplyne jako pára nad hrncem. Včera jsem seděl u notebooku do tří do rána a napsal dvě zatraceně dobré kapitoly.“

„To vám přeju. Ale pořád nechápu, co –“

„Jste moje múza.“

Nevěřicně jsem na něj zírala. Upíjel vodu a já dál zírala.

„Řekněte něco, slečno Davisová.“

„To, eh... to nemůžete myslet vážně.“

„Věřte mi, ani já z toho nejsem nijak nadšený.“

Přitom má nadšení přímo vepsané do tváře, pomyslela jsem si v duchu sarkasticky.

Seděl tady, urážel Zacha, ke mně se choval všelijak, jen ne zdvořile, a ještě chtěl, abych mu dělala múzu? Kdo proboha v jednadvacátém století potřebuje múzu? Je spisovatel, ne Apollón.

„Co je to kurva múza?“ vyhrkla jsem. „Znám to slovo, ale... jsem modelingová agentka, Kingstone, nejsem ničí múza. Nejsem žád-ná...“ – mávla jsem rukou ve vzduchu – „...Thálie.“ Nebo jak se ty múzy z řecké mytologie jmenují.

Pozvedl obočí. „Dobře pro nás oba, že nepíšu komedie. Nechci z vás udělat Thálii, Erató ani Kalliopé, slečno Davisová. Sám tomu nerozumím, ale potom, co jste včera odešla, se mi v hlavě něco uvolnilo a já najednou zase mohl psát.“

Po tváři se mu rozlil výraz čirého nadšení a já ztěžka polkla. A bylo to tady. Ta vášeň, kterou předtím potlačil. Výraz jeho tváře a jiskra v očích jednoznačně prozrazovaly, že Kingston Boyd psaní miluje. Tak moc, že kvůli tomu dokonce hodlal zmeškat svatbu svého nejmladšího bratra. A tím se kruh uzavíral, protože právě proto jsem tu byla.

Mysli, Gino, mysl...

„Co by to obnášelo, kdybych měla být vaší múzou?“

Na chvíli vypadal zmateně, pak si odkašlal a jeho přísný výraz se vrátil.

„V mém domě je osm pokojů. Jeden si vyberte a zůstaňte.“

Vyrazila jsem ze sebe pronikavý zvuk. Něco mezi chichotáním a pištěním.

„Chcete, abych se k vám *nastěhovala*?“

Přikývl. „Dočasně. Dům je dost velký a nedává smysl, abyste celou dobu přespávala v jednom z těch předražených hotelů.“

„Celou dobu,“ zopakovala jsem jako omráčená. „Jak dlouho vám mám dělat múzu?“

„Dokud knihu nedokončím.“

„A kdy –“

„Můžu to stihnout do té svatby,“ přerušil mě a následně se zamračeným výrazem dodal: „Pokud dodržím přísný rozvrh a jediné s vaší pomocí.“

Čtyři týdny. V domě Kingstona Boyda. V zasněženém Aspenu.

„Mám dojem, že bych nakonec snad radši ten nemravný návrh.“

„O tom si promluvíme, až se rozhodnete.“

Moment, *cože*?

Kingston dopil vodu a hodil na stůl bankovku.

„Je to na vás. Zvažte mou nabídku, slečno Davisová. Číslo už na mě máte.“

S těmi slovy sáhl po bundě a opustil kavárnu.

Zůstala jsem tam v úžasu sedět a sledovala ho. Tušila jsem, že tenhle výlet bude zajímavý, ale *voilà*, tohle jsem tedy nečekala.

SILENCE IS THE MOST POWERFUL SCREAM.

Ticho je nejsilnější křik.

Kingston

„Řekne ano,“ opakoval jsem si sám pro sebe už asi po desáté, když jsem zabočil na příjezdovou cestu ke svému domu.

Prostě musí říct ano. Nenáviděl jsem, když jsem byl na něčem nebo na někom závislý. To neodpovídalo mému životnímu stylu, mému přesvědčení, nebo jak tomu sakra chcete říkat. Ale nelhal jsem: Když Gina včera vtrhla do mého domu jako vichřice s blond vlasy a kůží ošlehanou sluncem, něco se ve mně pohnulo. Tedy v mé hlavě, abych byl přesný, protože jakmile odešla, zasedl jsem k notebooku a začal bušit do klávesnice. O půl krabičky cigaret a dvě sklenky whisky později se mi povedlo sepsat dvě nejlepší kapitoly z celé knihy.

Takže jakkoli se mi přičilo učinit se na někom závislým, mnohem víc mě strašila představa, že nevyužiji naplno svůj potenciál. Tenhle rukopis byl nejlepší za celou mou dosavadní kariéru a už skoro měsíc jsem každý den seděl před prázdnou stránkou a nevěděl, jak pokračovat.

Vystoupil jsem z auta a šel domů. Něco jako tvůrčí krizi jsem neznal, doposud jsem o něčem takovém jen slyšel. Za celé ty roky, kdy se moje tituly umísťovaly na seznamech bestsellerů, jsem o sobě nikdy